

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 750: Nói Về Ba Thời Trong Ngày

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 063)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nói về ba thời trong ngày】

Ở Ấn Độ thời cổ đại, người ta chia một ngày ra làm sáu thời: ban ngày ba thời, ban đêm ba thời. Trong kinh điển có ghi chép, ba thời ban ngày gọi là sơ nhật phần, trung nhật phần, hậu nhật phần, đây là ba thời của ban ngày; ban đêm là sơ dạ phần, trung dạ phần, hậu dạ phần, chia làm sáu thời thần. Ở Trung Quốc thời cổ đại, một ngày một đêm được chia thành mười hai thời thần. Trung Quốc chúng ta dùng Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi... dùng những chữ này để đại diện cho đơn vị thời thần. Hiện nay có thể nói là toàn thế giới chúng ta đều áp dụng cách chia của phương Tây, đem một ngày một đêm chia thành hai mươi bốn thời thần. Trung Quốc chúng ta gọi đó là “tiểu thời” (giờ), hai mươi bốn tiểu thời. Người nước ngoài chỉ nói là hai mươi bốn thời, không nói “tiểu thời”, người Trung Quốc chúng ta gọi đó là tiểu thời. Tại sao lại gọi là “tiểu” (nhỏ)? Vì nó nhỏ hơn thời thần của Trung Quốc chúng ta; một thời thần của Trung Quốc chúng ta bằng hai giờ hiện tại, cho nên mới gọi nó là “tiểu thời”. Thời thần của Ấn Độ lại lớn hơn của Trung Quốc chúng ta, một thời thần của họ bằng hai thời thần của Trung Quốc, tức là bằng bốn giờ hiện tại, điều này quý vị cần phải hiểu rõ. Nếu quý vị không hiểu, khi quý vị tụng kinh, sẽ có rất nhiều chỗ trong kinh sinh ra vấn đề.

Giống như ở Đài Loan những năm gần đây, để cầu nguyện cho quốc gia bình an, xã hội an định, mỗi năm đều phát khởi tổ chức Pháp hội Nhân Vương Hộ Quốc, đây là một việc làm tốt. Rất đáng tiếc là những điều được giảng trong “Kinh Nhân Vương” mọi người lại không nắm rõ. Trong thời gian diễn ra pháp hội, Đức Phật đã giảng rất rõ ràng trong kinh là mỗi ngày phải đọc tụng và giảng giải kinh điển hai thời, mỗi ngày hai thời đọc tụng giảng giải. Nếu bây giờ nói là hai tiếng đồng hồ (hai tiểu thời), thì đã sai lệch đến mức nào rồi? Hai thời

của người ta là hai thời của Ấn Độ thời cổ đại, một thời là bốn tiếng đồng hồ hiện nay, hai thời là tám tiếng đồng hồ. Có thể cứu được quốc gia hay không? Thực sự có thể cứu quốc gia. Pháp hội Nhân Vương hiện nay hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa trong “Kinh Nhân Vương”. Trên kinh nói thỉnh một trăm vị pháp sư, liền thỉnh ngay một trăm vị pháp sư đến, mỗi ngày đem bộ kinh này ra tụng một chút, làm chiếu lệ như vậy là xong chuyện rồi sao? Làm gì có chuyện đó, không có đạo lý này.

“Kinh Nhân Vương Hộ Quốc Bát Nhã Ba La Mật”, đích thực là Đức Phật thấy khu vực này có tai nạn, làm thế nào để vãn hồi? Phải vãn hồi từ trong tâm người, phải giúp mọi người khai mở trí huệ, không được mê hoặc điên đảo. Trong thời kỳ tai nạn, mọi người phải đạt được sự nhận thức chung, phải tạm thời gác lại lợi ích của bản thân, phải đoàn kết lại thì mới có thể cứu quốc, mới có thể giải quyết được vấn đề. Đạo lý trong bộ kinh này chính là như vậy. Một trăm vị pháp sư, chữ “trăm” đó không phải là con số, mà “trăm” tượng trưng cho sự viên mãn. Pháp sư làm nhiệm vụ gì? Bình thường là giáo hóa chúng sinh, mỗi người giáo hóa một phương, đến thời điểm có tai nạn, sự giáo hóa của từng cá nhân có lẽ không giống nhau, lý luận và phương pháp có lẽ đều có sự khác biệt; nhưng khi có tai nạn, tất cả các vị pháp sư này phải tập hợp lại, chúng ta cùng nghiên cứu xem trong giai đoạn này phải nên giáo hóa chúng sinh như thế nào, chúng ta phải thống nhất: tư tưởng thống nhất, kiến giải thống nhất, cách làm thống nhất, cách nói thống nhất. Các vị ấy ở đây tiếp nhận sự bồi dưỡng ngắn hạn, sau đó mới được phân công đi đến các vùng miền, như vậy mới có thể dẫn dắt toàn dân, đây mới có thể cứu quốc, đây gọi là Pháp hội Nhân Vương Hộ Quốc.

Ngày nay, tìm vài vị pháp sư mỗi ngày gõ mõ tụng kinh, niệm cho đến khi quốc gia diệt vong luôn rồi, lại còn nói Phật Bồ Tát không linh nghiệm, quý vị nói xem có tệ hại hay không! Đây thật sự là hiểu sai ý nghĩa chân thật của Như Lai, là một sự hiểu lầm to lớn, Đức Phật không hề dạy quý vị như vậy. Nhất định phải hiểu rõ, Pháp hội Nhân Vương Hộ Quốc là hội nghị cứu quốc, là hội nghị cứu quốc được triệu tập khi quốc gia có tai nạn, là tập hợp tất cả các thành phần trí thức của cả nước lại, để bàn xem làm thế nào hướng dẫn chúng sinh toàn quốc đạt được sự đồng thuận trong giai đoạn khổ nạn này; cho nên Phật pháp là công đức chân thật. Xã hội hiện đại nói chung cho rằng Phật giáo chúng ta là mê tín, những gì chúng ta thể hiện ra đúng là mười phần mê tín. Thế nhưng Đức Phật không hề mê tín, Bồ Tát không mê tín, mà chính những người như

chúng ta đây mê tín. Gây ra hình ảnh này cho xã hội, chúng ta thực sự mười phần mê tín, hoàn toàn không hiểu giải được nghĩa lý của kinh. Quý vị nhất thiết phải biết rõ, một thời, hai thời mà trong kinh đã nói, một thời là bốn tiếng đồng hồ hiện nay, hai thời là tám tiếng đồng hồ, một ngày ba thời.